

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közigazgatási s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KOZLÓNYA

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve.

Egész évre	10 frt.
Félévre	5 „
Negyedévre	2 „ 60 kr.
Egy órára	1 „

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban, *Kutasi Imre nyomdájában*, astán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:

öt hasábos peitior 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű a többiből megjelölt hirdetéseknek leengedés történik. Helyi hirdetések minden sora 30 kr. A hirdetések valaminek a nyitási költségeket egyúttal a kiadói iródban vétetnek fel. Az előfizetési és hirdetésdíj pénzek a kiadóhivatalba, a lap szellemi részébe tartozó költségeknek a szerkesztési iródban csatolandók, szeptember 15-ig 1704. szám alatt

Kossuth iratai.

Debreczen, máj. 3.

I.

Kegyével veszzük kezünkbe a könyvet, melyet a pillanatban lázas, mohó vágygyal, dobogó szívvel olvasnak országosra. A férfi, kinek neve e haza történelmének legfényesebb napjaival forrt egybe, szől nemzetéhez. Számot ad tetteiről, miközöttől, összekötéseiről a külföldön, a mozgalmak szálairól, melyeket nagy világesemények kezébe adtak, a rabságban sinlő haza főlzabadosára irányzott terveiről, számdékairól, reményeiről, csalódásairól.

Nagy, világrázó történelmi drámák folynak le szemünk előtt s bepillantunk a diplomatiái színpalán mógé, hol a titkos szálakat szövök császárok, királyok, miniszterek és forradalmárok. Az 1859-iki olasz háboru korszakát tárgyalja az első kötet.

A magyar emigratio történetének még nagyrészt földeitelen lapjait tárja itt elénk az a kéz, mely arra a leghivatottabb. Bizskék lehetnek a nemzet számlázottakra, kik bármerre vetette őket a sors, becsületet szerettek a magyar névnek. Nem úgy mint a szerencsétlen lengyelek, kik esztelen, botor vállalkozásaikkal, ingatlanságukkal s egymás közötti civódásaikkal mindenit eljártatták az irántok nyilvánuló rokonszenvet, a magyar emigratio mindvégig megtudta őrizni nemes magatartásával Európa tiszteletét. „Ezek nem forradalmárok, hanem hazafiak”, kényszerült bevallani rólk még III. Napoleon is.

Hazafiak voltak a szó legmagasabb értelmében. Teljesen nem ugyan a magyar emigratio nem maradhatott a csalódásokszültre keserűség és belső vilongástól, de elenyésző csekély volt azok száma, kiket a száműzetés keservei megpuhitottak vagy elzordítottak s kiragadták a testvéri kötelekélből. A magyar emigratio kitarotn, hiven, lelkesen várta a szabadulás óráját, mely Magyarország számára útni fog.

1859-ben azt hitték, hogy most már látott. A francziák császárságának meghívására Kossuth Londonból Párisba ment. Minden rugó mozgásba hozott Ausztria ellen. III. Napoleon biztosította a magyar emigratio fejét Magyarország iránti jóindulatról, szívén viselt, mondá, a magyar nemzet sorát és segitni óhajta függetlensége kivívásában. A remény szárnyra kelt a szegény száműzöttek sergében s a hir rejtekuamatok elhozta azt a reményt a haza határain belül is. Susogva terjedt szájról szájra, hogy Magyarország függetlensége is bent foglaltatik a programmban, melyet III. Napoleon maga elé tűzött. A háboru, melyet a Po partjain kezdtek, a Duna,

Tisza partjain fog eldönteni. Minden kedvezni látszott: a francia és piemonti szövetség, melynek nagy szolgálatokat tehetett a magyar nemzet fölkelése; a kormányváltás Angolországban, hol a tory kabinet megbukott s a szabadelvűek, Magyarország barátai Palmerstonnal kerekedtek fölül; az új angol kormány jóakaró semlegessége biztosítva volt; még Oroszország is bátorítólag kacsingatott Páris felé.

Nem volt csoda, hogy Kossuth, kinek vérmes természete különben sem bírt soha ridegen számítani az emberekkel s a tényekkel, teljesen boldog ábrándok közt ringatózott. Hitt a szép szónak, pedig szép szónál egyebet soha sem kapott, üres frázisokat, jóakaró biztatást. Mihelyt határozott, kézzel fogható dolgokra akarta átvinni a tárgyalást, csak egy blazirt mosoly volt a felelet a francziák császárságának fonyadt ajkairól. A biztosítékok fölött, melyeket Kossuth követelt nemzete számára, csak úgy könnyedén átsiklott a tuileriák ura.

A következmény megmutatta, hogy III. Napoleonnak sohasem volt eszében egyéb mint egy kis diversio az osztrák sereg háta mögött, egy kis mozgalom Magyarországon, a mit ügyesen ki lehet szakmányolni, a mi által pressiót gyakorolhatni Ausztriára. Hogy aztán mi történik a szerencsétlen nemzettel, mely a hitegető szóra fegyvert ragadott? — eja mi gondja rá! Hogy a magyar vér hiába fog ömleni, hogy a zsarnokságnak még sulyosabb évei következnek a meghiusult kisérlet után a magyar nemzetre, mit törődött azzal a francziák császársja!

Szerencsére Kossuth minden könyvenhívősege mellett sem adta oda nevével s nemtelen játékhoz. Az ő tiszta, becsületelke nem sejtette ugyan a galád számítás; de mielőtt fölkelésre bndította volna az országot, mielőtt fölálodta volna a magyar vérek csak egy cseppjét is, teljes biztosítékok követelt arra, hogy e vér nem fog hiába foláldoztatni. S e biztosítékok nem kapta meg.

Nem, mert sem III. Napoleonnak, sem másnak soha esze ágában sem volt Ausztria megsemmisítése. Magyarország függetlensége Ausztria szétrobantása árán nem illet bele a nyugati hatalmak politikájába. Csaldósás volt minden remény, mely a külhatalmak segítségével remélte Magyarország fölzabadosát. A rokonszenve megvölt irántuk európaszerte, de senki sem óhajtotta komolyan, hogy Ausztriától elszakadjunk.

Ezt tanuljuk Kossuth könyvéből s ezt a tanulságot jó lesz el nem felejteni.

— Az új közlekedésügyi miniszter szombaton átvette az ügyek vezetését. Miként elődje, ő is minden csütörtökön — ünnepnapokat se véve ki — délután 5 órakor ad kihallgatást.

— Jász-Nagy-Kun-Szolnokmegye főispánjává gróf Baththyány József nevezetett ki.

— A bagatellbírósg és az illetékek. A pénzügyminiszterium kebelében a bagatellbírósg illetékek belygilletéke ügyében rendeletet készitettek, mely szerint ezen illetékek jövőben, eltérőleg más eljárás illetékeiről nem a felet képviselő ügyvéd terhére, hanem mindig kizárólag a felek ellenében fognak megfizetendők.

— Bomlik az egyesült ellenzék. Gyurgyik Gyula képviselő kilépett az egyesült ellenzék párt köréből. Kilépetését a következő sorokban tudatta a kör elnökével: „Azok után, a melyek a legújabb időben — párt kebelében fellépésre kerültek — gyengeséget éreztem, hogy ezental a pártklub határozatainak magamat alá nem vehetném — értesitem a t. elnökséget, hogy a mai nappal megszűntem az egyesült ellenzék párt kiutagja lenni.”

Az önkéntes tüzöltő egylet közgyűlése.

Debreczen, máj. 3.

Az önkéntes tüzöltő egylet tegnap délután 3 órakor tartá meg a város háza nagy tanácstermében rendes évi közgyűlést. A közgyűlést Pubig Ernő helyettes főparancsnok egy megelőző rövid edvözö beszéddel nyitotta meg. Boczkó Soma egyleti titkár felolvasta az évi jelentést, mely szerint az egylet humanitási céljait, szem előtt tartva a felmerült küzdelmeknek dacára fenállhatását, nem csak félyesen bizonyította hanem a jövőre nézve még sikeresebb működéséről biztosította a nemes város polgárságot. Ez évi jelentés szerint az önkéntes tüzöltők 7 tizesezhez vonulván ki, mindannyiszor — utjobbra gördített akadályok dacára — a legjobb sikerrel működtek.

Következett a múlt évi számadás előterjesztése, mely szerint az 533000 bnyélt 2904 frt 35 kr a kiadás pedig 2748 frt 28 kr tett, mely számadások a kiküldött 3 tagu számvizsgáló bizottság helyesnek találván az illető számadók további felelőség alól mentették. A jövő évi költségvetésre nézve bevetelve 350 frt — kiadásba pedig 3013 frt — vétetik előirányzatba. Az évi jelentés a közgyűlés által helyesléleg tudomásul vétetett.

A választmány és parancsnokságunk albeli indítványai miszerint 100 frtyi útszédjél mellett egy gyakorló mesteri állás állításának fel és hogy a szertárnok is sokoldalú fáradaimai miatt 100 frtyi tiszteletjában részesítsessék némi eszmecserre után elfogadtattak.

Következett a tisztikar megválasztása, főparancsnoknak Boczkó Soma viharos élénkeséggel egyhangulag, első alparancsnoknak Pubig Ernő, második alparancsnoknak Ánánássy Lajos, titkároknak Bészler Lajos és Laitner Ferenc pénztárnoknak Tikos István gyakorló mesterek Pubig Ernő, ügyvéd Hegedűs István, orvosoknak Legányi Sándor, Sárvay Gyula építésznek Tikos Imre, segédtitésnek Herczeg János, választmányi tagokul Kőnig Károlyi Letkovits Lajos, Mogyoróssy Béla, Kiss Sándor, Trocsányi Ferenc, Káposztás János, Vecsey Viktor, Ormódy Lajos és Richeó Károly, végre a számvizsgáló

bizottságba ifj. Kardos László, Bíró József és ifj. Benedek Sándor általános szótöbbséggel választattak meg.

Országgyűlés.

— A képviselőháza. —

Budapest, május 1.

Említettük már, hogy a tegnapi ülésen a büntető törvénykönyv életbeléptetéséről szóló törvényjavaslat elfogadtott. — Ily tehát szeptember elején már teljesülni fog a jogások azon régi óhajta, hogy a magyar büntetőjog conditiojának gyümölcse végre a gyakorlati életnek fog ádatani.

A mai ülésen Ordódy Pál, az új közlekedésügyi miniszter el foglalta a képviselőházban miniszteri székét a kormánypárt és a miniszterek igen szívesen üdvözölte és éljenzése között.

A képviselőház elfogadta az 1880. V. t. cz. által engedélyezett hitelműveletek végrehajtásáról, a Belgiummal az árúvedjegyek oltalma iránt kötött egyezményről szóló törvényjavaslatokat s letárgyalta a kérvények 33. sorjegyzeit.

A Fiume a nyugat-európai kikötők között gőzhajózási járatok létesítésére alakult társulat segélyezéséről szóló törvényjavaslat tárgyalatott s ez alkalommal Eötvös Károly és Orbán B. a segélyzés ellen beszéltek. Baross Gábor, a közigazgatási bizottság előadója, Kemény báró közigazgatási miniszter és Csernátony Lajos a subventió megadása mellett emeltek szót. Wahrenmann Mór magát a subventiót helyeselte, csak a szerződés egyes pontjain óhajtott változtatni. A tárgyalást a napirenden levő kérvények miatt megszakították s a legközelebbi ülésen fogják folytatni.

Sz. kir. Debreczen város monographiaja ügyében tartott értekezlet.

Debreczen, május 2.

Igen fontos értekezletre ma csaknem ugyanolyo nagyszámu tagok jelentek meg, mint első alkalommal.

Simonffy Imre polgármester ur foglalta el az elnöki széket.

A mai értekezletnek két fontos tárgya volt. A kiküldött 25-ös bizottság jelentése és törvényhatósági közgyűléshez intézendő kérvény bemutatása.

Mindkettőt Dr. Zelyzy Dániel ur olvasta fel, illetve mutatta be az értekezletnek. A kiküldött 25-ös bizottság jelentése öt részre oszlik. Foglalkozik: 1) a Monographia tervrajzával; 2) annak irói körével, meghatározva, hogy egy-egy szakasz megírásával, kik lesznek megbízandók; 3) szerkesztője megválasztásával; 4) az irói költségekkel, oly formán, hogy az irók minden nyomtatott iv után 30 frtot, a táblázatos ivék után pedig 20 frt irói tiszteletjában részesülnek; 5) végül a nyomtatási költségekkel.

A jelentés minden pontja változatlanul elfogadtatik s csak a felett fejtett ki hosszabb vita, hogy a monographiából a történelmi rész kihagyassék-e vagy sem. A 25-ös bizottság ugyanis, tekintve azon nehezítő körülményeket, melyek a történelmi részt (tehát a monographia III-ik szakasza) megírása körül fennforogva ezt kihagyandónak véleményezte, de az értekezleten ismételve kifejeztették azon óhaj, hogy e rész semmiesetre se maradjon ki a monographiából. Azért elhatároztott, hogy a monogr. történelmi része kivoná-

to s a n irattassék meg s a módzatok kivételével a 25-ös bizottság bizassék meg.

Az értekezlet második főpontját, mint már említettük azon kérvény szövegének felolvasása képezte, melyet az értekezlet Debreczen város törvényhatósági közgyűléshez intéz. — Felolvasta és készitette Dr. Zelyzy Dániel.

E kérvényben arra kérétki a város törvényhatósága, hogy a magyar orvosok és természetvizsgálók 1882-ik évre Debreczenbe hívassanak meg a nagygyűlés megtartására, és hogy a teremben levő monographia nyomtatási költségeit vállalja el, és a szives meghívásról az értekezletet és a magyar orvosokat idejében értesitse.

A kérvény szövegezése helyben hagyatván az érvény véget ért.

Kossuth Lajos családja.

Kossuth Lajos családjáról néhány kevésbé ismert adatot közöl a „Vasárnapi Ujság.” Időbb fiáról Ferenczről föleliti, hogy költői hivatással versel és pedig olasz, angol, francia nyelven, de mégis legfolyékonyabban magyarul. Helfy nek több szép költeménye van tőle. E mellett fest és mérnöki rajzai is művészi felfogásról tanusodók képek. Igen szép hangja van — aija hangja — s szépen énekel és szongoraz, sőt komponál is, s hangversenyeken műsorában nem egyszer szerepelnek az ő szerzeményei.

Kossuth neje és leánya Vilma mint tudva van a genuai sirketben nyugosznak.

Kossuth édes anyja, ki midőn börtönben tartott leányának csak az alatt a feltétel alatt adták vissza szabadságát, hogy ne csak a hazát, de Európát is idehagyják — szintén kiköltözött. Brüsszelben halt meg és temetett el 1853. elején. Kossuthnak 4 nővére volt. A legidősebb Ruttkaynéval és Meszlenyivel szintén elfogták és ez fogságban halt meg. A második Kossuthnál már ifjabb nővér Emilia Zsuzsávkyné, kinek férje lengyel származású volt.

Midőn családja A merikába költözött, úgy: fia Emil, László, Kázmér és Zsigmond, mind részt vettek az amerikai háboruban, a rabszolgaság fentartásáért barcoló déliek ellen. A négy fia közül ma már csak egy él, László, ki a háboruban erades volt s mint ilyen néger-csapatot szervezett a déliek ellen. Zsuzsávkyné 1861-ben halt meg s ott temetett el New-York mellett Brooklynban.

Zsuzsávkyné Meszlenyiné volt a legifjabb nővér. E minden tekintetben kitűnő nő, ki iradalmilag is működött bágya oldala mellett, 1848-9-ben pedig a kórházak országos felügyelője volt s mint ilyen 72 kórházat szervezett, melyben a magyar és osztrák sebesültek egyaránt ápolásban részesültek; kétszéri fogsága után szintén külföldre száműzetett s hosszas szenvedés után Amerikában hunyt el. Gyermekeit Gizellát és Ionát kevéssel halála előtt egy dugaszdag aszszonyság, Mrs. Douglas Cruger, kinek családi sirtójában temetettet is el, vette magához s neveléséről gondoskodott.

Kossuthnak egyetlen, még élő nővére Lujza, Ruttkayné, jelenleg is Amerikában lakik, hol két fia kereskedéssel foglalkozik (a harmadik egy hajóval elsüllyedt a tengeren); e nyáron azonban Kossuth Lajos kérésére Baracconeba költözik, hogy hátralevő napjait együtt tölthessék.

A „Debreczeni Ellenőr“ tárcája

OROSZORSZÁGI KÉPEK.

— A mértékletességi kérdés. —

Ez előtt mintegy tizenkét évvel történt, mikor a kormány a szeszárúást nyereszkekönek adta volt bérbe és ezek visszaéve az egyedárusággal, nagyon feleslapták a vutkí árát. A parasztság, tudva hogy létezik árszabályzat, de azt a vidéki hatóságok beleegyezésével kijátszák, mértékletességi társulatokba verte össze magát, oly kinyezésből, hogy az árakat erőszakkal lejjebb szállítja. Erre a bérlik panaszoltak a kormánynál és a mértékletességi társulatokat, mint törvényellenes titkos egyleteket, feloszlatták.

Ez még 1854-ben és 1859-ben a jobbagység felszabadosása előtt történt; mind két alkalommal nagyon erélyes eszközökkel nyultak, hogy a népet kényszerítsék mértékletességi társulatok feloszlására; az ivásra; egy némi macacul ellentállott, ezek szájaiba a szesz tölcserén töltötték, aztán pedig börtönbe hurcolták mint lázadókat; ugyanekkor megrendelték a papságnak, hogy templomokban prédikáljanak a lázadás ez új neje ellen; a szeszura pedig elintőit fogva betitott minden oly nyomtatványt, mely a pálinka árulás erkölcselen voltát mutatta fel.

Mind ezek hihetetlenek látszanak, pedig igazak. 1865-ben a nép azt képzelte, hogy többé nem levén jobbagy, nem is bánhatnak el vele oly kurtán, mint az előtt; de rájött, hogy csalatkozott. Egyszerűen úgy bántak velök, mint felkelőkkel s bár nem verték, de

addig birságotlák, hurcolták és addig prédikáltak neki, míg minden ellenzegülési szellem kiparógtott belőle. Ez az új fölkelés mindazáltal az egyedáruság eltörlésére vezetett. Az egyedáruság helyébe az illeték-fizetés állítottak, a verseny a vutkí árát leszállította és az oroszországi alsó rend most részesesebb, mint valaha. A legközelebbi kimutatások szerint a szeszadó évi jövedelme 800,000,000 rubel (körülbelül 129,600,000 forint).

Egy reggel egy sina nyelvű rendőr, szürke nagy kabátban benyit hozánk a jelenli, hogy kocsisunk, ki az éjjel eltűnt volt, a rendőrségi állomáson van letartóztatva s azzal vádolva, hogy leitta magát s garázdálkodott. Tőlünk függ, hogy utczát separtessenek-e vele három nap a „részesek” csapatjában? Mi elgondoljuk, hogy izvoscsikunknak nem ártana az utczaséprés, de a dolog valódsága az: kimentsük-e őt e hinárból, vagy ezt megtagadva arra ingereljük-e a rendőrséget, hogy oly váddal lépjen fel ellene, a mely miatt nem néhány napra, hanem hónapokra elzárják? Elöveszünk három rubelt, elgondolva, hogy ezt úgy is levonhatjuk az Ivánovics Iván béréből s ime, Iván, rövid időn előkerül, józann és hálásan s megmagyarázza, hogy őt soha, míg a világ világ lesz, el nem fogták volna, ha a rendőrség nem lett volna bizonyos benne, hogy gazdája kivaltja.

Ez annyira igaz, hogy a mi kocsisunk körülbelül három hónapig szent lesz a rendőrség szemében. Dölingezzen a menyire kedve tartja, legyen civakodó és kihívó, a rendőrség számba sem veszi, míg el nem jön az az idő, melyben úgy véli, hogy illedelmes megkövetelheti a más három rubelt.

Befolyásos egynekől, például nagy uraktól, püspököktől, diplomatiái és konzulsiági úgnokoktól nem lehetvén sarcot követelni ezek cselédsege a részesekedés tekinté-

tében teljes szabadságot élvez; szint ezt élvezik a polgári kisebb hivatalnokok, a katona-tisztek saját személyökben, mert annak a rendőrség, a ki ezekkel kikötne, meggyűlöne a bnya; de mindazok a hivatalban nem levő egyének, a kiknek cselédjei a józanság korlátából kihágnak, vagy a kik ezt magok tezik, kénytelenek fizetni vagy alávetni magokat a nagyon kellemetlen következményeknek.

Keményen megbüntetnek valakit azért is, hogy nem részeszik le, mint azt a bizonyos lengyel iskolatanító, a kit egy alkalommal a parti utczán találtaunk, vigasztalhatlanul kezelve seprőjét egy tucsat kopoktelen semmirekeltő társaságban, a kiket azért büntettek ily példásan, mert semmijök és senkijök sem volt, a ki fizethetett volna erettök. A mi iskolatanítónk büne abban állott, hogy iskolájában és a teaházakban felemlerte szavát a „Vutkí király” ellen, e kívül néhány egyetemi tanulótt arra akart bírni, hogy tegyen mértékletességi fogadalmat. Magán uton figyelmeztették a tanítótt, hogy jobb lesz neki hallgatni; de ő nem fogadta meg a jó tanácsot, folytatta pálinkaellenes izgatásait s végeredménye az lett, hogy egy este hazafelé mentében valaki belelötött, a tanító titkárakozt, két rendőr rögtön előtermett, őt megragadták, részeséggel és rendzavarással vádolta, más nap pedig arra itélték, hogy három nap utczá seperjen — ezzel az itélettel azonban, szerencsére nem jár együtt, mint járna más országokban, a társadalmi megsemmisítés.

Tény az, hogy Oroszországban nem tanácsos a mértékletességi elvek mellett izgatni, mert az itál-áruálás nagyon sok és hatalmas érdekekkel áll kapcsolatban. Arra, hogy igyunk, senki sem erőltet, a rászokolnokok vagy diszszenterek, — a kik az orosz közönség legtisztességesebb osztályát teszik és 100,000 lelket

számálnak, — általában mértékletesek; de valaminek másoknak nekik sem szabad prosltyákat csinálni. Van elég oly felvilágosult egyén, a ki gyűlöli és keserülly ezt a nemzeti bünt; a ki saját cselédjeit ettől eltartóztatni törekszik; a ki támogatná a törvényhozás mindazon ésszerű intézkedéseit, melyekkel a részesekedést apasztani lehetne, de ha valameylőkök ez ügyben nagy tevékenységet találna kifejtetni, azon venné észre magát, hogy saját mindennemű ügyei némi titokzatos módon össze vannak bonyolítva. Az irók és lapszerkesztők még kevésbé küzdhetnek e baj ellen, mert a cenzúra betiltja mindazokat a czikkeket, a melyek azt erőstik, hogy az iszákosság nagyban él van terjedve.

Az egyedáruság eltörlése előtt a birtokos saját jószágán állithatott szeszgyárat, de egyára terményét a vutkibérloknak volt kénytelen eladni, ezek az üzérkedők pedig a földesur birtokán az ő beleegyezése nélkül építhettek korcsmát, a földesurának joga volt azonban a korcsma helyét megszabni és abból szép haszonbért húzni. Jelenben az üzlet szabado levén, a szesz gyártására és elárúsítására engedélyt a kormány ad (az az hogy az engedélyt voltaképp a csintől kell megvásárolni), következőleg majd mindenik földesurnak van engedélyje.

Herczeg Viszkov is szerethetne magának, ha kedve tartaná, gondolkozott is róla több versen; de nem levén tőkeje, nem merészelt versenyre szállni esküdt ellenével és szomszédjával, herceg Runovval, a kinek nagy szeszgyára van és annak terményével az egész vidéket elárúsítja. A herceg főügynökei a pópák, ezek, mikor a szesz bérbe volt adva, az elárúsított itai után megszabott százalékokat kaptak, most pedig kerek összeget, névleg husvétii ajándokban, de azon hallgatóságos egyezmény mellett, hogy a hatalmukban álló

minden eszközökkel előmozdítsák a vutkí keletelődését.

Ezek a kegyes férfiak nem mennek odáig, hogy hallgatóságát részesekedésre bndítsák, hanem szaporítják a templom-árupeket, melyeken a dinom-dánom megszokott dolgot; azt hirdetik továbbá, hogy idég éjjel alatt az izgató szerek fentartják az egészséget és az elmeredtet részeseg paraszokat sohasem dorgálják meg. A herczeg gazdasítja, az adóvezető és a sorozó katonatisztek mindnyájan egyetértőleg előmozdítják a vutkí fogyasztást, mert úgyeket a falu pálinka-korcsmájában poharak között itézik; sőt még az orvos is, mivel a herczeg pártfogásából él, minden képalhelhető betegségben vutkí rendel.

Városon nem kevesebb az alkalom az ivásra, mint falun. Mikor Ivánovics Iván kocsisunk Odessza szép utczáin sétál, a kintornak hangos zené becsalogtatja a teaházakba és a téval termeszteszen, vutkí is adnak. Hisz gazdáját estélyre viszi valahová, mihelyt behajtja fogatját a házigazda fészere alá, a cselédjeg legott meghívja egy alsó szobába s ott annyi szeszt adnak neki a menyii beleféré; ha a gabonakereskedőhöz zabért, az állatorvoshoz lova lábatért, akár a stajgyártóhoz vagy a nyereséges megy, minden üzletnek vutkí a bevezetése és mikor szabad nappain meglátogatta rokonait, mindenik küszöbön vutkí ádvózi.

Igy van ez a dvornikkal is: mikor a bérért, vagy levéllel megoldta a ház különböző emeleteire, mielőtt elmondhatná, mi járóban van, vutkival kinálják, ily vendégszerető körülmények között nem az a csoda, hogy a fiékö tulhag olykor-olykor a józanság határain, hanem az, hogy gyakran jorzan. Különböz Oroszországban józan alatt kivéve kivendöket — olyat értenek, a ki csak ünnepnapokon issza le magát.

